

[Ole Bjørn Kraft.]

lem de særligt interesserede stater, men samtidig som en del af NATOs forsvar af hele Vesteuropa.

For mig er det i virkeligheden ubegribeligt, at det ikke straks stod alle, der har givet tilslutning til Atlantpagten, klart, at der her ikke var tale om en ny principbeslutning, men om en teknisk og militærorganisatorisk udbygning som en konsekvens af allerede truffne principielle beslutninger om Tysklands medlemskab af NATO og udbygningen af et vesttysk forsvar. Man kunne have sparet sig mange sorger og landet for den risiko og midlertidige svækkelse, som vi har været igennem, hvis man rent umiddelbart sagligt havde indset det og taget den beslutning, som man altså nu alligevel har måttet tage.

I de redegørelser, som er fremkommet for det radikale partis stilling i denne sag, hvorfor det har truffet sin positive beslutning, nævnes en række forhold, der har været afgørende for det radikale venstre, da beslutningen skulle træffes, men herom er der kun at sige, at disse forhold har jo eksisteret hele tiden; det er ikke noget nyt; der er fremkommet i tilslutning til enhedskommandoen, og partiet kunne derfor lige så godt med det samme — først som sidst — have truffet sin beslutning. Det havde været lykkeligt, om det havde gjort det. Man kan nemlig ikke skrue tiden tilbage. Man må ikke handle ud fra synspunkter og forestillinger, som hører fortiden til, og som der ikke længere er nogen virkelighed i, og det var det, man faktisk forsøgte. I en sådan situation må partipolitiske, taktiske overvejelser ikke influere på den politik, som er landets samlede politik. Det må være en lov, der gælder for alle partier, hvis der skal være fasthed i vort forhold til verden omkring os. Det er af betydning, at der er klarhed over, hvor vi står, og hvad vi vil, og det er så meget mere nødvendigt, som den udenrigspolitiske situation i 1961 er blevet alvorligt forværret og der foreløbig ikke synes at være nogen udsigt til, at den vil blive forbedret.

Jeg deler her ganske de synspunkter, som den højtærede udenrigsminister har givet udtryk for. For os er der nu indtrådt den situation, at Norden mere direkte end før er blevet inddraget i den store verdens-

politik i spillet om magten. Noten til Finland og de forhandlinger, som den førte til, er jo et klart vidnesbyrd herom; den vedrører også forholdet mellem Sovjet og os, selv om vi ikke ved denne lejlighed har modtaget nogen selvstændig note. Den omhandler alle de nordiske landes forhold og stillingen ved Østersøen, men jeg tror, at det er rigtigt ikke at betragte den som et særligt nordisk forhold, men i virkeligheden som et led i Sovjets almindelige politik og denne politiks bestræbelser i Berlin- og Tysklandsspørgsmålet.

Det er ikke første gang, Sovjet har ladet søgelyset glide over de nordiske lande; det er heller ikke første gang, at vort medlemskab af NATO og de foranstaltninger, der knytter sig dertil, har været genstand for sovjetrussiske angreb og henstillinger om vor udtrædelse af NATO. Jeg tror heller ikke, det bliver sidste gang, men jeg vil gerne sige, at for det danske folk og for den offentlige mening her i landet forekommer disse beskyldninger, disse mere eller mindre åbenlyse trusler, helt uforståelige. De har jo nemlig ingen forbindelse med virkeligheden. Det er umuligt for os at se, at der skulle være nogen virkelig saglig baggrund for dem. Det har ikke noget at gøre med vor holdning og vore udenrigspolitiske hensigter. Vort medlemskab af NATO er en beskyttelsesforanstaltning truffet for det tilfælde, at nogen vil angribe os. Vi har jo bitter erfaring for, hvad det vil sige at stå alene over for en aggressiv stormagt, men det er, som det også er sagt her i dag, sagt til trivialitet, gang efter gang, ikke en forberedelse til at angribe nogen; det kan simpelt hen ikke være en forberedelse til at angribe nogen, og derfor kan Sovjetunionens anklager og politik over for Norden kun forstås som et led i Sovjets bestræbelser for at nå en løsning af mere vidtrækkende natur i Tyskland og i Europa. Jeg tror, at det efterhånden må stå alle klart, at Sovjetunionen tilsigter at holde en kunstig spænding ved lige, kunstig, fordi den er fremkaldt af Sovjetunionen og ikke ville eksistere uden Sovjetunionens politik. Denne politik tilsigter efterhånden mere og mere åbenlyst at udmatte den vestlige verdens modstand og om muligt splitte dens enighed, således at Sovjetunionen kan nå sine verdenspolitiske